

Waar niets wordt gevraagd

Waar niets wordt gevraagd

Willy Troch

Schrijver:

Coverontwerp:

ISBN:

© <naam schrijver>

Ijsmaand – Begin

januari opent zacht
met wit licht op de huid van de ochtend
de wereld houdt haar adem in
alsof zij ons eerst wil aankijken
voor zij verdergaat

nieuwjaarsdag ligt tussen ons
als een belofte zonder stem
jouw nabijheid vertraagt de tijd
en in de kou vindt mijn hand
moeiteloos de jouwe

de eerste week is breekbaar ijs
onder onze stappen
stroomt al iets warmes
een toekomst die fluistert
dat blijven mogelijk is

op de dag van vrede
buigt de stilte zich naar ons toe
de wereld luistert mee
terwijl de kou leert
hoe liefde klinkt

Januari, in zachte stappen

Januari opent zacht, zoals jij het raam opent in de vroege ochtend, voorzichtig, alsof het licht kan schrikken van een te snelle beweging. Het wit van de dag raakt de huid van de tijd en blijft daar even liggen, zonder haast, zonder vragen. De wereld lijkt haar adem in te houden, niet uit angst maar uit aandacht, alsof zij ons eerst wil aankijken voordat zij verdergaat, alsof zij wil weten of wij klaar zijn om mee te bewegen.

Nieuwjaarsdag ligt tussen ons als een belofte zonder stem, niet uitgesproken en daardoor des te ruimer. Er is geen druk om te benoemen wat komt, alleen het rustige weten dat jouw nabijheid de tijd vertraagt. Minuten worden ruimer, seconden verliezen hun scherpe rand, en in de kou vindt mijn hand moeiteloos de jouwe, alsof zij zich al jaren herinneren waar zij thuishoort. De winter trekt zich niets aan van onze warmte, maar kan haar ook niet verdrijven.

De eerste week voelt als breekbaar ijs onder onze stappen, transparant en spannend, maar onder dat dunne oppervlak stroomt al iets warms. Het is geen zekerheid, eerder een richting, een toekomst die niet roept maar fluistert, die ons zachtjes laat geloven dat blijven mogelijk is, dat groeien geen haast vraagt. Elke dag legt zich neer naast de vorige, zonder vergelijking, zonder oordeel.

Op de dag van vrede buigt de stilte zich naar ons toe en wordt luisterend aanwezig. De wereld lijkt even mee te luisteren, niet om te begrijpen maar om te erkennen. De kou leert hoe liefde klinkt, niet luid of groots, maar helder en standvastig, als een ademhaling die blijft doorgaan. En ergens in dat stille begin groeit een rustige vreugde, het besef dat dit jaar niet leeg begint, maar gevuld is met de eenvoudige rijkdom van samen zijn, en met de zachte zekerheid dat licht altijd opnieuw kan vallen.

Tussen het eerste licht en mij

de ochtend leunt behoedzaam tegen het raam
alsof het licht eerst toestemming leert vragen
slaap blijft in mijn mond hangen als fijn stof
nog warm van een nacht die niet wil wijken
de kamer ademt mij langzaam terug
in de herkenbare grenzen van mijn lichaam
tijd schuift raakbaar voorbij en toch leeg
een beweging zonder spoor of adres
een kopje warmte heft iets op
wat nooit een naam heeft gekregen
buiten breekt de wereld open
in voorlopige vormen en aarzelend licht
mijn handen herinneren arbeid
en even zorgvuldig de rust daarna
ik sta erin
onaf en aandachtig

Tussen het eerste licht en mij

Het begint niet met een besluit, maar met een nauwelijks merkbare verschuiving. Alsof de kamer een fractie wijder wordt wanneer je je ogen opent, alsof het plafond één ademhaling hoger hangt dan gisteren. Je staat op, niet omdat je moet, maar omdat het lichaam een eigen logica heeft die je in slaap nog even vergeet. De dag ligt niet klaar als een plan; hij ligt als een omgevouwen laken, met kreuken die al suggereren waar je later zult zitten, waar je zult zuchten, waar je misschien even zult blijven hangen.

In de keuken is alles eenvoudig en toch vol betekenis. Het water dat kookt, de damp die op het raam slaat, de geur die je wakker maakt zonder woorden. Je denkt aan niets specifiek, maar je voelt dat er iets wordt aangezet, zoals een lamp die nog niet brandt maar al wel stroom krijgt. Het is vreemd hoe het gewone zich soms gedraagt als een poort: een mok, een lepel, een broodmes dat glanst alsof het gisteren nog een verhaal heeft gesneden. Je beweegt door kleine handelingen, en die handelingen bewegen jou terug naar jezelf.

Buiten is de wereld bezig met haar eigen ritueel. Auto's glijden langs, mensen stappen in een tempo dat lijkt afgesproken, alsof iedereen dezelfde muziek hoort. Jij hoort vooral de ruimte tussen de geluiden: de stilte die niet leeg is, maar gevuld met mogelijkheden die nog geen naam hebben. In die ruimte komt een gedachte voorbij, vluchtig, niet eens belangrijk: dat je hier bent, dat dit het begin is, dat beginnen niet altijd groots hoeft te zijn. Soms is het voldoende om je schouders te voelen, je adem, de druk van de vloer onder je voeten.

Je merkt hoe snel je hoofd plannen wil maken, hoe het meteen een kaart tekent van uren en taken. Maar iets in je weigert vandaag de kaart te volgen. Je laat de dag liever zijn eigen route vinden, zoals water dat vanzelf de laagste plek zoekt. Je zet het raam op een kier en de lucht schuift naar binnen, koel en helder, alsof hij iets komt afkoelen dat te lang heeft gebrand. Zelfs de geur van straatstenen kan je plots iets leren: dat alles een geschiedenis heeft, maar ook een nieuw oppervlak.

Wanneer je je handen wast, kijk je naar het licht op je huid. Het lijkt op een herinnering die nog niet gebeurd is. Je vraagt je af hoeveel van jezelf je meeneemt van gisteren, hoeveel je ongemerkt hebt achtergelaten. Misschien is dat het stille werk van dit moment: niet vooruitrennen, maar terugvinden. Niet groot denken, maar precies kijken. Het hoeft niet meer te zijn dan dit. De dag hoeft niet te bewijzen dat hij de moeite waard is; hij hoeft alleen maar te beginnen, en jij hoeft alleen maar aanwezig te zijn om hem te laten gebeuren.

Laaghangende dag

de lucht hangt laag
een gedachte die niet af wil
regen schrijft door mij heen
zin na zin
mijn jas wordt een grens die niets tegenhoudt
ruiten bewaren gezichten die niet antwoorden
de straat ademt traag met natte longen
een lach snijdt even door het grijs
ik draag gewicht dat geen vorm kiest
toch blijft mijn rug recht
uit gewoonte of hoop
in elk druppelgeluid schuilt beweging
zelfs het matte licht weigert te breken
tijd glijdt zonder haast langs mijn schouders
mijn stappen tellen wat niet gezegd werd
onder dit alles klopt een stille wil
alsof de dag zichzelf bijeenhoudt
en mij zonder belofte meeneemt,

Laaghangende dag

Er zijn momenten die niet binnenkomen als bezoek, maar als weer. Ze vragen geen aandacht, ze leggen zich over alles heen. Niet zwaar, niet licht, maar onontkoombaar. De lucht hangt laag en lijkt het denken zelf te vertragen. Alles krijgt een rand van vocht, alsof de wereld haar scherpste even heeft opgeborgen. Je merkt dat je lichaam zich daar sneller aan aanpast dan je gedachten. Je trekt je jas dichter, niet om warm te blijven, maar om een gevoel van begrenzing te bewaren.

Buiten is de straat in beweging zonder haast. Regen valt niet, hij blijft hangen, een voortdurende aanraking. Het geluid is gelijkmatig, bijna geruststellend, en toch dringt het door tot onder je huid. Je loopt, niet met een doel, maar omdat stilstaan vandaag te veel zou betekenen. De stoep glanst als een oppervlak dat iets wil weerspiegelen, maar niet weet wat. In de ramen zie je jezelf voorbijgaan, gefragmenteerd, uitgerekt, soms nauwelijks herkenbaar. Het is alsof elke ruit een vraag stelt die je niet hoeft te beantwoorden.

Je adem wordt zichtbaar in korte wolkjes, kleine bewijzen van aanwezigheid. Het herinnert je eraan dat je hier bent, midden in dit weer, midden in deze tijd. Je gedachten zwellen aan, zwaar van alles wat geen plaats vindt. Ze klitten samen, zoals nat papier, moeilijk te ordenen, onmogelijk te negeren. Toch is er ook een vreemd soort helderheid. Omdat niets probeert te schitteren, hoeft niets zich te bewijzen. Alles mag eenvoudig bestaan.

Dan gebeurt er iets kleins. Een lach, ergens verderop, hoog en onverwacht. Je ziet het kind niet meteen, maar het geluid alleen is genoeg om iets los te maken. Het snijdt door het monotone van de regen heen en laat een opening achter, een kort moment waarin de dag ademt. Je voelt hoe je schouders zich bijna onmerkbaar rechten. Niet uit optimisme, maar uit herkenning. Dit ook, denk je. Dit hoort er ook bij.

Je loopt verder, je schoenen nemen water op, je voeten worden zwaarder. Elke stap vraagt iets meer aandacht dan normaal. Dat vertraagt je, dwingt je om aanwezig te blijven bij wat je doet. In die traagheid zit geen straf, maar een vorm van zorg. Alsof de dag zegt: kijk goed, loop niet te snel voorbij jezelf. Je rug blijft recht, misschien uit gewoonte, misschien omdat het lichaam weet hoe het moet dragen zonder te breken.

Wanneer je uiteindelijk weer binnenkomt, voelt de warmte overdreven, bijna onwerkelijk. Je hangt je jas op, ziet het water op de vloer druppen. Even blijf je staan, luisterend naar het natrillen van de regen in je oren. Je denkt niet: het was een sombere dag. Je denkt: het was een volledige dag. Eén die niets verborg, en daarom iets toonde wat op lichtere momenten soms onopgemerkt blijft.

Waar niets mij roept

er groeit iets in de stilte
tussen twee gedachten
een spanning die niet naar buiten wil
mijn adem leert zich verbergen in de borst
de ruimte om mij heen houdt mij vast
zoals water een lichaam draagt zonder handen
tijd verliest zijn richting, wordt gewicht
wat ik ben
schuift langzaam naar voren
niet als antwoord
maar als aanwezigheid
ik blijf waar niets mij roept
en daarin opent zich een vorm van rust

Waar niets mij roept

Soms lijkt de wereld even op pauze gezet, niet omdat er niets gebeurt, maar omdat alles zich naar binnen keert. Je merkt het aan de manier waarop geluiden doffer worden, alsof ze eerst door een laag stof moeten voordat ze je bereiken. Zelfs je eigen bewegingen lijken minder urgent. Je zit, of staat, of loopt, maar telkens met het gevoel dat je jezelf niet vooruit hoeft te duwen. De tijd kijkt toe, zonder zich ermee te bemoeien.

In die vertraagde ruimte begint iets te verschuiven. Niet zichtbaar, niet benoembaar, maar voelbaar. Je adem wordt dieper, niet uit ontspanning, maar uit noodzaak. Alsof het lichaam instinctief begrijpt dat er hier niets te winnen valt door haast. Je voelt je borstkas uitzetten en weer terugvallen, een rustige herhaling die je eraan herinnert dat bestaan op zichzelf voldoende kan zijn. Dat er geen reden nodig is om hier te zijn.

De kamer om je heen lijkt je aanwezigheid te erkennen. Niet als decor, maar als medespeler. De muren staan niet langer tegenover je, ze luisteren. Het licht blijft hangen op oppervlakken zonder iets te willen benadrukken. Alles is gelijkmatig, bijna voorzichtig. In dat evenwicht ontdek je hoe zelden je dit toestaat: niets toevoegen, niets weghalen, niets verbeteren. Alleen blijven.

Gedachten komen en gaan, maar ze eisen geen opvolging. Ze zijn als voorbijrijvende vormen die geen schaduw werpen. Je merkt dat je niet hoeft te kiezen welke belangrijk is. Het idee dat alles betekenis moet dragen, verliest zijn grip. Wat overblijft is een eenvoudige aandacht, een soort stille bereidheid om te voelen wat zich aandient, zonder het te duwen richting uitleg.

Er ontstaat ruimte voor een ander soort weten. Geen inzicht dat je kunt doorgeven, geen conclusie die je kunt onthouden. Het is eerder een lichamelijke zekerheid: dat je niet hoeft samen te vallen met wat je doet, denkt of verwacht. Dat je mag bestaan naast al die bewegingen, er net niet door bepaald. Dat besef zakt langzaam in je, zoals warmte zich verspreidt zonder richting.

Wanneer je uiteindelijk weer opstaat of verdergaat, voelt het niet als een overgang. Je neemt deze stilte mee, niet als iets dat beschermt, maar als iets dat verankert. Alsof je een kern hebt aangeraakt die niet luid hoeft te zijn om stand te houden. En terwijl de wereld zich voorzichtig weer aandient, weet je dat deze rust niet verdwenen is. Ze is alleen minder zichtbaar, maar even aanwezig als daarvoor.